

(H)impressziók

1.

kimegy majd belőle a vér ahogy a folyó is elhagyja a medrét és a szarvasok a hegyekből hiába mennek le inni a partjához már csak hült helyét találják szomjúhoznak és patáikkal a kiszáradt földet kaparják
ó csak még tíz méter kellene lefelé aztán feltörne és körbefröcskölné a legvénebb szarvas agancsát

nemcsak a föld hanem az ég csatornáit is megnyílnának nem lenne felhő nem lenne színültig megtöltött dézsa sem csak egy óriási lyuk meg egy perme-
tezőkészülék és nem kéne maszk arcvédő sem mert szeretem ahogy az eső az arcomra permetez miközben az ágyban fekszem és a kossuth szól mert
állandóan kell a rádió figyelem az időjárás-előrejelzést és már egy nappal a
zivatar előtt feszülésnyire nyitom a lábam kitárom az ablakot

penészszag van meg rothadás és elázott a parasztbiblia

és kimegy majd belőle a szusz is ahogy huszonegy grammal könnyebbé válik
a test és összepréselődik a váz amikor a szemétbontó összezuzza
ó hallgasd a fém roppanását ahogy a merev matéria enged a külső erőnek

2.

5 óra 31 perckor kelt fel a nap

(ezt nem tudhattam talán ekkor fordulhattam a másik oldalamra ha
forgolódom egyáltalán)

és 10 órára már pofátlanul körberagyogta a házat nem szeretem ha
ennyire tolakodó a kert fái szembeszállnak vele takarják az arcom
de a szemtelen sugarak átfurakodnak az ágak között a lombok résein
a beton száraz és tűzforró egyébként éjjel az eső is esett hallottam
hogyan koppannak a cseppek az ablaküvegen hogyan döngöt kaput

falat (ablakot-testet) a szél-vész s talán még be is engedtem volna törni-zúzni ha nem gondoltam volna nővérem egyhangú szuszogására gyöngye testére csak őt féltettem

nem arra gondoltam hogy fákat kéne kicsavarnia arra viszont talán igen hogy cserepeket dobáljon le a tetőről mert akkor végül nem maradna felül semmi csak a csillagos ég meg a jóisten őrző tekintete s akkor már tényleg arcon permetezhetne és addig permetezne míg át nem nedvesítene tiszta lucsok lenne az egész testem majd az ágyam és esne míg tengerré nem lenne az egész szoba

mégis van tengerem lám mégis

amiben halak úsznak nem cápák nem maximum ráják még elektromosak is amik néha megrázzák a kis halakat de ehhez azok már hozzászoktak és az én tengeremnél nem lehet horgászni s úszni sem nagyon csak kavicsokat szedni az elpusztult kagylók héjait szedegetni vagy a homokba fúrni a talpad
ugye süt

jó volna telerakni a könyvespolcot kavicsokkal hogy a polcokat lehúzza a súly minden egyes falapocska meghajoljon hajbókoljon a könyv- és kavicsrengetegben

éjt nappallá téve hordanám a köveket görgetném magam előtt és a napokban titokban megdézsmáltam a szomszédék sóderját mert a tengerem nem ad ahogy nincs kagylóhéj sem homok csak ráják úsznak naphosszat egyik partjától a másikig és a macskám ma fogott egy szitakötőt de nem tudtam leellenőrizni hogy mandelstamnak igaza volt-e vagy hogy egyáltalán átnéz-e szemén isten hogy isten egyáltalán van-e s gukkerol-e mert csak egy pillanat volt ahogy ráugrott ahogy két mancsa közé fogta ahogy már csak a két szárnyvég lógott ki bajsza alól csukott szájából

3.

már mondtam hogy nem láttam a diótörőt és csak elképzeltem a táncosnő rózsaszín tűtűjét az apró fodrocskák alól kivillanó térdhajlatokat a combokat lopva körbeölelő tüll az érintések megtörtségét ahogy a mozdulatok eltávolítják egymástól a bőrt és az anyagot¹

kíváncsi lettem volna milyen ha felhasítják hogy milyen gyorsan vörösödik ki a szoknyácska milyen gyorsan szívja tele magát a tüllöcske majd a végén hogyan növekszik meg egy cseppecske hogy aztán sok száz kövesse őt hulljon a színpadra hogy a deszkák közé beszívároga is kis tavacska gyöngyöződjön

talán nemcsak az lenne hogy egy könnyed motiválatlannak tűnő mozdulattal átugorná mintha mi sem történt volna talán nemcsak az lenne hogy megvonná a vállát és elmosolyodna hanem lábát megmártóztatná hogy végül ott ropná a táncot tocsogna a vérben és fájna neki ez a tánc ahogy nekem is fáj ahogy elképzelem a kisebesedett bokát a hólyagos talpat lábujjat

a hús húst érint a vér vérral vegyül és a kertünkben levő diófa levele megint hullik

minden ősszel már előre érzem szinte már tudom hogy rám fog törni az az érzés aminek horizontját a fájdalom a tűrés és a tánc mindhalálig fogalmak mentén lehet definiálni mégis annak hirtelensége miatt váratlanként és valami megmagyarázhatatlanul újként élem meg a nyers hús és a balettcipő képét illetve a kettő közötti relációt mely a vénasszonyok nyara utáni avarhullás következtében tudatom legeldugottabb szegletéből kerül fel a felszínre

és ilyenkor azt is érzem hogy diót kéne törni hogy sercegjen fogam alatt a bele

a nyelvem hegyére gyűjteném a fehér pépet kezemmel galacsint gyúrnék belőle és betömíteném a táncosnő réseit hogy a kis bugyborékoló erecske többé már ne festhessen szoknyát

¹ csak állni kéne egy helyben vagy ülni egy széken sokáig mozdulatlanul majd néha kilendülni ebből az állapotból megtörni egy rövid ideig tartó lábkalimpálással kéztördeléssel

és képzelődni kéne mondjuk a még soha-sem-látott táncosnőt (el) ahogy a sok kis fodor etc. etc. ahogy kivillan etc. lehetnyi ugrás következtében

és rá kéne szánnom magam arra hogy ott egy helyben állva vagy a széken ülve egy picit forogjon a világ (kilendüljön a középpont hogy én lendüljek ki) hogy leszédüljek hogy a fájdalomtól elordítsam magam hogy ne legyen ez az örökös néma semmittevés hanem legyen élet úgy ahogy éppen akarom minden következményétől lelkiismeret-furdalás nélkül

hogy az apró szökkenések után ne csak a térdem hanem a combom és néha (ha nagyon akarom) az ölem is kivillanjon